

рени коси, а другият — осемнадесет годишен момък. Явно бѣше, че бѣха баща и синъ.

Бащата свали шапката си и заговори сътреперящ гласъ:

— Славний войводо и вие храбри велможи! Дойдохъ да ви посрещна пръвъ, та дано изпълните молбата ми...

— Казвай, братко българино, — ободри го войводата.

Старецътъ обгледа всички четници, задържа погледа си върху войводата, после погледна сина си и промълви:

— За Владимира е молбата ми. За сина ми. Азъ съмъ вече старъ и не мога да въртя сабля за народното освобождение. Но Господъ ми е далъ синъ. Той ми е всичко. Моля ти се, войводо, вземи него въ четата. Нека пролѣе кръвта си за свободата... За това дѣло всѣки трѣбва да жертвува. Даскалъ Нено, като нѣма нищо друго — жертвува чадото си.

Сълзи потекоха по странитъ на стария даскалъ Нено. Той цѣлуна сина си по челото и го пусна между възстаницитѣ. Момъкътъ плачеше отъ радостъ.

А Бенковски скочи отъ коня си, при-

гърна стареца, цѣлуна го и викна на четницитѣ си:

— Най-сетне ще изгрѣе свободата, братя! Щомъ бащитѣ сами принасятъ синоветѣ си въ жертва — непременно ще изгрѣе свободата!

ЗМЕЙ ГОРЯНИНЪ

ДОБРУДЖАНСКА пѣсень

Спи, земя, сънувай въ тишината,
нѣма слънце, птички въвъ гората...
Пушатъ само бѣлитѣ комини,
и пустѣятъ равнини, градини.

Ала тамъ дълбоко въвъ земята
пѣятъ чудна пѣсень семената.
Чувашь ли я, какъ шуми, не спира —
нова радостъ, новъ животъ извира.

Съ тази пѣсень ти растешъ и грѣешъ,
съ нея ти, сѣячо, утромъ сѣешъ.
Да покълнатъ напролѣтъ зърната,
съ празника честитъ на свободата...

И. СТУБЕЛЪ